

on ozrl se je in me pogledal,
je odložil pisano haljino,
je odložil jo, pa meni dal jo:
„Ná, devojka, pisano haljino,
pa spominjaj se po tej haljini
mene še in mojega imena!
Glej, jaz pojdem, da poginem, duša,
tam, kjer tabor svetlega je kneza;
moli Boga, draga duša moja,
da se zdrav iz tabora ti vrnem,
a i tebe dobra sreča najde;
dal te bodem Milanu za ženo,
Milanu mi v Bogu pobratimu,
ki z menoj se pri Bogu velikem
in Ivanu svetem je pobratil;
jaz bom tebi družbanj pri poroki.“
Za njim šel ti je Kosančič Ivan.
Bil junak je krasen na tem svetu;
sablja vlekla se mu je po tlaku,
svilen kalpak, okovano perje,
na junaku pisana haljina,
okrog vrata pak iz svile robec
in na roki prstan mu pozlačen.
On ozrl se je in me pogledal,
z roke snel je prstan pozlačeni,
z roke snel ga, pa ga meni dal je:
„Ná, devojka, prstan pozlačeni,
pa po mojem prstanu spominjaj
mene se in mojega imena!
Glej, jaz pojdem, da poginem, duša,
tam, kjer tabor svetlega je kneza;
moli Boga, moja duša draga,
da se zdrav iz tabora ti vrnem,
a i tebe dobra sreča najde;
dal te bodem Milanu za ženo,
Milanu mi v Bogu pobratimu,
ki z menoj se pri Bogu velikem
in Ivanu svetem je pobratil;
jaz bom tebi družbanj pri poroki.“
Za njim šel ti je Toplica Milan.

Bil junak je krasen na tem svetu;
sablja vlekla se mu je po tlaku,
svilen kalpak, okovano perje,
na junaku pisana haljina,
okrog vrata pak iz svile robec
in na roki od zlata zapestnik.
On ozrl se je in me pogledal,
z roke snel si zlati je zapestnik,
z roke snel si, pa ga meni dal je:
„Ná, devojka, od zlata zapestnik,
pa spominjaj po zapestniku se
mene še in mojega imena!
Glej, jaz pojdem, da poginem, duša,
tam, kjer tabor svetlega je kneza;
moli Boga, moja duša draga,
da se zdrav iz tabora ti vrnem,
tebe, duša, dobra sreča najde;
vzeti hočem te za zvesto ženo.“ —
In odšli so vsi vojvode bojni.
Njih jaz danes na bojišču iščem.“

Al' ji Pavel Orlovič odurne:
„Sestra draga, Kosovka devojka!
Vidiš, duša, ona kopja bojna,
kjer najvišja so in najgostejša?
Tam iztekla je junakom kruca,
segla dobrim konjem do stremena,
do stremena ino do usnjine,
a junakom gor do svilnih pasov,
tam so vsi ti trije smrt storili;
ti pa vrni se na dvorec beli,
ne krvavi krila, ni rokavov.“

Ko devojka sliši te besede,
solze belo oblijó ji lice,
ona vrne se na dvorec beli,
pak iz grla belega ti vpije:
„Joj mi! Kako tepe me usoda!
Da, sirota, za bor zelen primem,
i on zelen bi se mi posušil.“

J. Poljanec.

Oblakom.

Oblački, bele ladjice,
domov mi pohitite
in pa domačim vsem pozdrav
presrčen izročite! . . .

Potem na tajni kraj miru,
oblački, se spustite,
in na očetov tihi grob
vse solze iztočite!

Davorinov.